A

Eddie Lee Kim Tak dan satu lagi lwn Jurutera Konsultant (SEA) Sdn Bhd dan satu lagi

B

MAHKAMAH TINGGI (KUALA LUMPUR) — GUAMAN NO S2–22–682 TAHUN 1998
WAN ADNAN MUHAMAD H
16 JULY 2007

C

Acara Sivil — Pelaksanaan — Penggantungan — Penggantungan pelaksanaan sementara menunggu rayuan — Rayuan terhadap penghakiman terus — Terdapat tuntutan balas yang belum diputuskan — Tuntutan balas yang lebih besar daripada penghakiman terus — Terdapat juga pengeluaran notis s 218 Akta Syarikat 1965 oleh plaintif — Sama ada keadaan luar biasa

D

Pertelingkahan timbul di antara plaintif-plaintif dan defendan-defendan pada 25 Oktober 1995 bila plaintif pertama yang merupakan pengarah urusan kepada defendan-defendan tidak dibenarkan akses ke pejabatnya. Plaintif juga dipecat dari jawatannya sebagai pengarah dan pengarah urusan defendan-defendan. Ekoran daripada itu pihak-pihak memfailkan tuntutan terhadap satu sama lain.

E

Melalui suatu surat bertarikh 6 Mei 98 pihak defendan telah membuat tawaran penyelesaian. Perjanjian penyelesaian (settlement agreement) di antara plaintif-plaintif dan defendan-defendan telah dipersetujui. Akan tetapi perjanjian penyelesaian tersebut membawa kepada pertikaian yang lebih kompleks di antara

F

plaintif-plaintif dan defendan-defendan. Plaintif-plaintif telah memfailkan tuntutan terhadap defendan-defendan dan defendan-defendan juga memfailkan tuntutan balas (tindakan asal) berasaskan perjanjian penyelesaian. Mahkamah Tinggi Shah Alam dalam tindakan asal telah memberi penghakiman terus dan muktamad kepada tuntutan plaintif-plaintif dan menolak tuntutan balas defendan-defendan. Mahkamah Persekutuan telah memutuskan pihak-pihak terikat dengan perjanjian

G

penyelesaian justeru itu keputusan mahkamah bicara iaitu Mahkamah Tinggi Shah Alam adalah muktamad.

Tuntutan balas defendan-defendan masih belum diselesaikan oleh mahkamah. Defendan-defendan memohon suatu perintah bagi menggantung perlaksanaan penghakiman tersebut. Pihak defendan menegaskan bahawa tuntutan balas

H

hendaklah diputuskan dahulu sebelum perlaksanaan penghakiman plaintif. Pihak defendan juga menghujahkan defendan-defendan mempunyai tuntutan balas yang besar dan penggantungan perlaksanaan penghakiman tidak memprejudiskan plaintif-plaintif, dan jika perlaksanaan penghakiman plaintif diteruskan ia akan membahayakan tuntutan balas defendan. Defendan juga menyatakan terdapat

I

keadaan luar biasa iaitu penantian pelupusan tuntutan balas pihak defendan.

Diputuskan:

(1) Plaintif telah berjaya mendapat penghakiman hingga ke peringkat yang

tertinggi. Ini bermakna ia sudah muktamad. Segala proses rayuan sudah tiada lagi mengenai penghakiman yang diberi kepada plaintif. Jika masih ada rayuan sekalipun ia bukan asas untuk penggantungan (lihat perenggan 15); *Kosma Palm Oil Mill Sdn Bhd & Ors v Koperasi Serbausaha Makmur Bhd* [2004] 1 MLJ 257 diikut.

(2) Daripada keterangan afidavit defendan-defendan mahkamah tidak nampak sesuatu yang dikatakan keadaan luar biasa. Tuntutan balas bukan suatu keadaan luar biasa (*Lim Joo Thong v Koperasi Serbaguna Taiping Barat Bhd* [1998] 1 MLJ 657) lagi pun tuntutan balas adalah tindakan berasingan. Ia boleh diputuskan tanpa bergantung kepada tindakan utama. Mahkamah juga tidak nampak bagaimana perlaksanaan penghakiman boleh menjejaskan tuntutan balas defendan-defendan. Lain keadaannya jika pemohonan dibuat oleh pihak defendan untuk penggantung prosiding tuntutan utama plaintif supaya tuntutan balas dapat didengar bersama dengan tuntutan utama tersebut bagi menjimatkan masa dan kos (lihat perenggan 16).

(3) Defendan gagal menunjukkan wujud suatu keadaan luar biasa. Alasan yang diberi oleh defendan mengenai tuntutan balas mereka yang lebih besar daripada penghakiman yang diperolehi plaintif bukan sesuatu keadaan luar biasa. Seperkara dengan itu atas prinsip menjadi ia sia-sia (nugatory) iaitu ratio decidendi kes *See Teow Guan & Ors v Kien Joo Holdings Sdn Bhd & Ors* [1995] 3 MLJ 598 masih lagi tidak memihak kepada defendan. Tuntutan balas defendan tidak akan menjadi sia-sia dengan perlaksanaan penghakiman plaintif. Sayugia diingatkan tuntutan balas adalah suatu tuntutan yang berlainan. Walaupun perlaksanaan penghakiman plaintif dibenarkan, pihak defendan, jika berjaya masih boleh melaksanakan penghakiman atas tuntutan balas mereka tanpa terikat dengan penghakiman plaintif (lihat perenggan 23).

(4) Pengeluaran notis s 218 Akta Syarikat 1965 oleh plaintif adalah hak plaintif setelah mendapat penghakiman. Ia bukan keadaan luar biasa. Lagipun pihak defendan bergantung kepada merit tuntutan balas mereka dan mempertikai perjanjian penyelesaian yang menjadi asas penghakiman plaintif. Kesemua persoalan yang dibangkit bukan keadaan luar biasa. Defendan boleh mempertikaikan notis seksyen tersebut dalam forum yang berlainan (lihat perenggan 27).

[English summary

A dispute arose between the plaintiffs and the defendants on 25 October 1995 when the first plaintiff who was the managing director of the defendants was not allowed access to his office. The plaintiff was also dismissed from his position as a director and managing director of the defendants. As a result the parties filed their claim against each other.

By a letter dated 6 May 1998 the defendant offered a settlement. The settlement agreement between the plaintiffs and defendants was agreed upon. However the settlement agreement brought with it a more complex dispute between the plaintiffs and defendants. The plaintiffs filed their claim against the defendants and the defendants filed their counterclaim (original claim) based on the settlement agreement. The Shah Alam High Court in the original claim had given a final and

summary judgment to the plaintiffs' claim and dismissed the defendants' counterclaim. The Federal Court held that the parties were bound by the settlement agreement and as a result the decision of the trial court ie the High Court of Shah Alam was final.

The defendants' counterclaim had yet to be settled by the courts. The defendants applied for an order for stay of execution of the said judgment. The defendants contended that the counterclaim ought to be decided before the execution of the plaintiff's judgment. The defendants also submitted that they had a substantial counterclaim and the stay of execution would not prejudice the plaintiffs, and if the execution of the judgment was allowed it would jeopardize the defendants' counterclaim. The defendant also alleged that there was special circumstances ie pending the outcome of the counterclaim by the defendants.

Held:

(1) The plaintiff had succeeded in obtaining judgment up to the highest court. This means that it was final. No further appeal processes was available on the judgment given to the plaintiff. Even if there had been an appeal that was not a basis for stay (see para 15); *Kosma Palm Oil Mill Sdn Bhd & Ors v Koperasi Serbausaha Makmur Bhd* [2004] 1 MLJ 257 followed.

(2) From the afidavit evidence of the defendants, the court was not able to see any special circumstances. The counterclaim was not a special circumstances (*Lim Joo Thong v Koperasi Serbaguna Taiping Barat Bhd* [1998] 1 MLJ 657) moreover the counterclaim was a separate cause of action. It can be decided without resort to the main action. The court was also unable to see in what way the execution of the judgment would affect the defendants' counterclaim. It would have been different if the application by the defendant was to stay the plaintiffs' main proceeding so that the counterclaim could be heard together with the original claim to save cost and time (see para 16).

(3) The defendant failed to show the existence of special circumstances. The grounds given by the defendant that their counterclaim was substantially more than the judgment obtained by the plaintiff was not a special circumstance. Therefore based on the nugatory principle ie the ratio decidenti of the case of *See Teow Guan & Ors v Kien Joo Holdings Sdn Bhd & Ors* [1995] 3 MLJ 598 it would still not assist the defendant. The defendants' counterclaim would not have been rendered nugatory with the execution of the plaintiffs' judgment. It must be borne in mind that a counterclaim is a different claim. Even if the execution of the judgment by the plaintiff was allowed, the defendant, if they succeed would still able to enforce their counterclaim without being bound by the plaintiffs' judgment (see para 23).

(4) The issuance of the notice pursuant to s 218 Companies Act 1965 by the plaintiffs was their right upon obtaining a judgment. It was not a special circumstance. Moreover the defendant relied on the merit of their counterclaim and disputed the settlement agreement which was the basis of the

plaintiffs' judgment. All the issues that arose were not special circumstances. The defendant could still dispute the s 218 notice in a different forum (see para 27).]

Nota-nota

Untuk kes-kes mengenai penggantungan pelaksanaan, lihat 2(2) *Mallal's Digest* (4th Ed, 2007 Reissue) perenggan 2748–2782.

Kes-kes yang dirujuk

Government of Malaysia v Datuk Haji Kadir Mohd Mastan and another application [1993] 3 MLJ 514 (dirujuk)
Kerajaan Malaysia v Dato' Hj Ghani Gilong [1995] 2 MLJ 119 (dirujuk)
Kerajaan Malaysia v Jasanusa Sdn Bhd [1995] 2 MLJ 105 (dirujuk)
Kong Thai Sawmill (Miri) Sdn Bhd, Re; Ling Beng Sung v Kong Thai Sawmill (Miri) Sdn Bhd & Ors (No 2) [1976] 1 MLJ 131 (dirujuk)
Kosma Palm Oil Mill Sdn Bhd & Ors v Koperasi Serbausaha Makmur Bhd [2004] 1 MLJ 257 (diikut)
Lee Guat Eng v Seet Tiam Hock [1974] 1 MLJ 178 (dirujuk)
Leong Poh Shee v Ng Kat Chong [1996] 1 MLJ 86 (dirujuk)
Lim Joo Thong v Koperasi Serbaguna Taiping Barat Bhd [1998] 1 MLJ 657 (dirujuk)
Ming Ann Holdings Sdn Bhd v Danaharta Urus Sdn Bhd [2002] 3 MLJ 49 (dirujuk)
Mohamed Mustafa v Kandasami (No 2) [1979] 2 MLJ 126 (dirujuk)
Permodalan Plantations Bhd v Rachuta Sdn Bhd [1985] 1 MLJ 157 (dirujuk)
Pontian United Theatre Sdn Bhd v Southern Finance Bhd (formerly known as United Merchant Finance Bhd) [2006] 2 MLJ 602 (dirujuk)
See Teow Guan & Ors v Kien Joo Holdings Sdn Bhd & Ors [1995] 3 MLJ 598 (dirujuk)
Serangoon Garden Estate Ltd v Ang Keng [1953] MLJ 116 (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Akta Syarikat 1965 s 218
Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 A 18 k 19, A 47 k 1(1)

(Chan Leong & Co) bagi pihak plaintif.
(Joseph Yeo) bagi pihak defendan.

Wan Adnan Muhamad H:

[1] Melalui suatu saman dalam kamar di lampiran 239 defendan-defendan memohon suatu perintah bagi menggantung perlaksanaan penghakiman yang diperolehi oleh plaintif-plaintif melalui penghakiman terus dan muktamad daripada Mahkamah Tinggi Shah Alam dalam kes No MT1–22–785–98 (tindakan asal) yang kemudiannya dipindah ke Mahkamah Tinggi Kuala Lumpur sebagai ke No S2–22–682–1998.

[2] Alasan permohonan defendan-defendan di lampiran 239 seperti berikut:

(a) berikutan keputusan Mahkamah Persekutuan Malaysia bertarikh 8 November 2006 yang telah mengekalkan penghakiman terus oleh Mahkamah Tinggi

Shah Alam, peguamcara bagi plaintif-plaintif (melalui tuntutan asal) telah mengeluarkan notis berkanun menurut s 218 Akta Syarikat 1965 bertarikh **** terhadap defendan-defendan (melalui tuntutan balas);

(b) tuntuan balas terpinda defendan-defendan (melalui tuntutan asal) adalah jauh substantial berbanding jumlah penghakiman terus tersebut, kini masih menungu pendengaran dan pelupusan dan akan dijadikan 'nugatory' sekiranya penggantungan perlaksanaan penghakiman terus tersebut dan prosiding-prosiding selanjutnya tidak dibenarkan;

(c) terdapat keadaan-keadaan khas yang membolehkan permohonan ini dibenarkan;

(d) tada prejudis kepada plaintif-plaintif (melalui tuntutan asal) oleh penggantungan perlaksanaan penghakiman terus tersebut yang dipohon memandangkan ianya adalah perlu untuk memelihara ketelusan tuntutan balas terpinda defendan-defendan (melalui tuntutan asal);

(e) penggantungan ini akan menjimatkan masa mahkamah yang mulia ini sekiranya tuntutan balas terpinda defendan-defendan (melalui tuntutan asal) dibenarkan.

[3] Kedua-dua pihak telah memfailkan hujah-hujah bertulis masing-masing yang membentangkan fakta dan persoalan-persoalan mengenai prinsip undang-undang yang diterima pakai.

[4] Daripada pengamatan saya kronologi fakta kes ini mudah sahaja. Pada pandangan saya fakta-fakta berikut tidak dipertikaikan. Fakta-fakta tersebut adalah seperti berikut:

[5] Titik permulaan pertelingkahan timbul pada 25 Oktober 1995 bila plaintif pertama (plaintif 1) yang merupakan pengarah urusan kepada defendan-defendan tidak dibenarkan akses ke pejabatnya di No 435 Jalan Ipoh, placeplaceKuala Lumpur iaitu alamat berdaftar defendan-defendan. Plaintif juga dipecat dari jawatannya sebagai pengarah dan pengarah urusan defendan-defendan. Ekoran daripada itu maka pihak-pihak memfailkan tuntutan terhadap satu sama lain. Melalui suatu placeplacesurat bertarikh 6 Mei 1998 pihak defendan telah membuat tawaran penyelesaian. Kandungan placeplacesurat tersebut menjadi landasan kepada suatu penyelesaian menyeluruh. Perjanjian Penyelesaian (Settlement Agreement) diantara plaintif-plaintif dan defendan-defendan telah dipersetujui. Malangnya perjanjian penyelesaian tersebut membawa kepada pertikaian yang lebih kompleks di antara plaintif-plaintif dan defendan-defendan.

[6] Plaintif-plaintif telah memfailkan tuntutan terhadap defendan-defendan dan defendan-defendan juga memfailkan tuntutan balas (tindakan asal) berasaskan perjanjian penyelesaian. Mahkamah Tinggi Shah Alam dalam tindakan asal telah memberi penghakiman terus dan muktamad kepada tuntutan plaintif-plaintif dan menolak tuntutan balas defendan-defendan.

[7] Sementara itu defendan-defendan berjaya memindah tindakan asal ke Mahkamah Tinggi Kuala Lumpur menjadikan tindakan sivil S2–22–682–1998. Seperkara dengan itu plaintif-plaintif telah memohon untuk suatu perintah injunksi tetapi ditolak oleh mahkamah. Di samping itu pihak plaintif juga membuat permohonan di bawah peruntukan A 18 k 19 Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 ('KMT') untuk membatalkan tuntuan balas pihak defendan.

[8] Di samping itu pihak defendan juga telah menyusul suatu rayuan di Mahkamah Rayuan mengenai penghakiman terus tersebut dan berjaya mengetepikan penghakiman terus berkenaan yang diberi oleh Mahkamah Tinggi Shah Alam dalam tindakan asal (MT1–22–785–98). Kejayaan pihak defendan di Mahkamah Rayuan tidak kekal. Tindak tanduk pihak defendan memakan diri apabila plaintif berjaya mendapat kebenaran Mahkamah Persekutuan untuk merayu terhadap keputusan Mahkamah Rayuan yang memihak kepada defendan.

[9] Mahkamah Persekutuan telah membenarkan rayuan plaintif dan memutuskan pihak-pihak terikat dengan klausa (A)13 perjanjian penyelesaian justeru itu keputusan mahkamah bicara iaitu Mahkamah Tinggi Shah Alam adalah muktamad.

[10] Kini kita telah mendapat gambaran jelas mengenai fakta latar belakang kes. Berdasarkan latar belakang tersebut pihak defendan membuat permohonan di lampiran 239 bagi peggantungan perlaksanaan penghakiman yang diperolehi oleh plaintif-plaintif daripada Mahkamah Tinggi Shah Alam yang telahpun diperakui oleh Mahkamah Persekutuan.

[11] Sekali lagi saya ingin menarik perhatian bahawa tuntutan balas defendan-defendan dalam tindakan S 2–22–682–1998 (hasil pemindahan tindakan asal) masih belum diselesaikan oleh mahkamah ini. Ini adalah disebabkan oleh banyak faktor-faktor yang menyebabkan kelewatan seperti tercatit dalam nota prosiding.

[12] Pada hemat saya teras permohonan pihak defendan untuk penggantungan perlaksanaan penghakiman ialah jumlah tuntutan balas mereka berdasarkan peruntukan perjanjian penyelesaian melebihi jumlah penghakiman yang diperolehi oleh plaintif. Adalah penegasan pihak defendan bahawa tuntutan balas hendaklah diputuskan dahulu sebelum perlaksanaan penghakiman plaintif. Pihak defendan juga mendakwa jika pemohonan mereka di lampiran 239 tidak dibenarkan, jika mereka berjaya dalam tuntutan balas nanti ia akan menjadi sia-sia (nugatory).

[13] Dalam menyokong permohonan di lampiran 239 peguam defendan menghujahkan bahawa defendan-defendan mempunyai tuntutan balas yang besar (substantial) dan penggantungan perlaksanaan penghakiman tidak memprejudiskan plaintif-plaintif, dan jika perlaksanaan penghakiman plaintif diteruskan ia akan membahayakan (jeopardizes) tuntutan balas defendan. Peguam defendan juga menghujahkan terdapat keadaan luar biasa (special circumstances) iaitu penantian pelupusan tuntutan balas pihak defendan. Selain dari itu pada penelitian saya peguam defendan-defendan membangkitkan soal merit tuntutan balas mereka

berdasarkan peruntukan klausa A12 perjanjian mengenai beban untuk mereka buktikan dalam perbicaraan tuntutan balas.

[14] Prinsip undang-undang dalam permohonan untuk penggantungan perlaksanaan sudah mantap. Pemohon hendaklah menunjukkan melalui afidavit kewujudan hal keadaan luar biasa (special circumstances) — (sila lihat kes *Government of Malaysia v Datuk Haji Kadir Mohd Mastan and another application* [1993] 3 MLJ 514). Hal keadaan luar biasa ialah sesuatu keadaan yang bukan biasa tetapi sesuatu keadaan yang luar dari biasa (sila lihat kes *Leong Poh Shee v Ng Kat Chong* [1996] 1 MLJ 86). Dalam kes *Lim Joo Thong v Koperasi Serbaguna Taiping Barat Bhd* [1998] 1 MLH 657 Mahkamah Rayuan memutuskan bahawa kewujudan tuntutan balas tidak boleh disifatkan sebagai keadaan luar biasa.

[15] Saya fikir sudah memadai untuk saya membentangkan prinsip undang-undang yang relevan kepada fakta kes ini. Fakta kes ini amat jelas plaintif telah berjaya mendapat penghakiman hingga ke peringkat yang tertinggi. Ini bermakna ia sudah muktamad. Segala proses rayuan sudah tiada lagi mengenai penghakiman yang diberi kepada plaintif. Jika masih ada rayuan sekalipun ia bukan asas untuk penggantungan (sila liha kes *Kosma Palm Oil Mill Sdn Bhd & Ors v Koperasi Serbausaha Makmur Bhd* [2004] 1 MLJ 257).

[16] Daripada keterangan afidavit defendan-defendan saya tidak nampak sesuatu yang dikatakan keadaan luar biasa. Pihak defendan hanya bersahaja wujudnya keadaan luar biasa tersebut tetapi tidak dapat menunjukkan apa dia keadaan luar biasa yang dikatakan melainkan terdapat tuntutan balas. Tuntutan balas bukan suatu keadaan luar biasa (*Lim Joo Thong v Koperasi Serbaguna Taiping Barat Bhd*) lagi pun tuntutan balas adalah tindakan berasingan. Ia boleh diputuskan tanpa bergantung kepada tindakan utama. Saya juga tidak nampak bagaimana perlaksanaan penghakiman boleh menjejaskan tuntutan balas defendan-defendan. Lain keadaannya jika pemohonan dibuat oleh pihak defendan untuk penggantung prosiding tuntutan utama plaintif supaya tuntutan balas dapat didengar bersama dengan tuntutan utama tersebut bagi menjimatkan masa dan kos. Dalam kes ini amat jelas faktanya bahawa plaintif berjaya mendapat penghakiman muktamad selepas Mahkamah Persekutuan memperakui bahawa keputusan Mahkamah Tinggi tidak boleh dirayu. Sedangkan mengikut peruntukan klausa 12 perjanjian penyelesaian, defendan hendaklah membuktikan tuntutan mereka. Ia tidak bergantung antara satu sama lain.

[17] Peguam defendan membangkitkan soal prejudis yang akan dialami oleh defendan jika perlaksanaan penghakiman diteruskan. Dengan hormatnya saya katakan soal prejudis bukan perkara satu hala sahaja, prejudis juga akan dialami oleh plaintif apabila kejayaan guaman mereka yang diperolehi sekian lama tidak dapat dikecapi.

[18] Saya berpendapat penggantungan pelaksanaan penghakiman amat prejudis kepada hak plaintif untuk mengecapi hasil guaman yang telah dimenangi. Menafikan hak plaintif untuk melaksanakan penghakiman yang telah diperolehi di peringkat mahkamah tertinggi adalah suatu penafian hak yang ketara

berkeputusan kepada ketidakadilan. Asas pemapalan rasional yang saya katakan ialah jika sekalipun pihak defendan berjaya dalam tuntutan balas mereka, ia tidak akan menjejaskan penghakiman muktamad yang diperoehi oleh plaintif. Ia tetap utuh dan tiada sesiapa dapat menafikan hak plaintif dalam mendapat hasil penghakiman yang diperolehi mereka.

[19] Dalam kes *Ming Ann Holding Sdn Bhd v Danaharta Urus Sdn Bhd* [2002] 3 MLJ 49 Mahkamah Rayuan telah memutuskan (dalam bahasa Inggeris) seperti berikut:

> A successful litigant should not be deprived of the fruits of a judgment obtained in his favour, unless there are special circumstances (or special grounds) that justify a stay of execution to be granted. The special circumstances must be special, not ordinary, common or usual circumstances and that go to the execution of the judgment and not to the validity or correctness of the judgment.

[20] Dalam kes *Ming Ann Holding* tersebut Abdul Hamid Mohamed HMR (ketika itu) dengan panjang lebar memperkatakan mengenai pemakaian prinsip-prinsip undang-undang dalam permohonan penggantungan perlaksanaan. Teras penghakiman beliau ialah peri mustahaknya bagi pemohon menunjukkan kewujudan keadaan luar biasa dan bukan keadaan biasa seperti merit rayuan kes pemohon. Pendek kata kalah menang pihak-pihak tidak relevan.

[21] Dalam kes bicara tiada rayuan yang masih belum diputuskan. Rayuan plaintif telah diputus oleh Mahkamah Persekutuan yang memperakui penghakiman muktamad yang diberi kepada plaintif. Kes-kes yang dikemukakan oleh defendan ialah mengenai permohonan penggantungan sementara menanti keputusan rayuan. Oleh yang demikian persoalan kemenangan di peringkat rayuan menjadi sia-sia (nugatory) tuntutan balas defendan tidak berbangkit. Permohonan defendan ialah penggantungan perlaksanaan penghakiman plaintif berteraskan tuntutan balas defendan yang masih belum diputuskan oleh mahkamah ini. Oleh itu prinsip-prinsip undang-undang mengenai penggantungan perlaksanaan penghakiman seperti kes *Serangoon Garden Estate Ltd v Ang Keng Bhd & Ors* [1953] MLJ 116, *See Teow Guan & Ors v Kien Joo Holdings Sdn* [1995] 3 MLJ 598; *Re Kong Thai Sawmill (Miri) Sdn Bhd Ling Beng Sung v Kong Thai Sawmill (Miri) Sdn Bhd & Ors (No 2)* [1976] 1 MLJ 131;; *Kerajaan Malaysia v Jasanusa Sdn*. Bhd [1995] 2 MLJ 105; *Kerajaan Malaysia v Dato' Hj Ghani Gilong* [1995] 2 MLJ 119 antara kes-kes mantap, adalah mengenai rayuan yang masih belum diputuskan.

[22] Memberi perintah penggantungan ialah budi bicara saya berpandukan prinsip undang-undang terpakai (sila lihat kes *Serangoon Garden Estate Ltd v Ang Keng*). Dalam kes *Lee Guat Eng v Seet Tiam Hock* [1974] 1 MLJ 178; iaitu autoriti yang disandarkan oleh defendan faktanya amat berbeza. Penggantungan diberi kerana penentuan mengenai prosiding A14 belum ditentukan dalam satu prosiding semasa. Dalam kes bicara penghakiman mahkamah telah sampai ke peringkat tertinggi dan ia telah ditentukan melalui proses bicara dan rayuan yang memakan masa bertahun-tahun. Jikalah prinsip dalam kes *Lee Guat Eng* tersebut dipakai pada hemat saya adalah suatu ketidakadilan kepada plaintif. Sayugia diingatkan memberi

keadilan adalah tanggungjawab mahkamah. Alasan yang diutarakan oleh pihak pemohon defendan bertentang dengan keputusan kes *Ming Ann Holdings Sdn Bhd*.

[23] Daripada fakta kes jelas defendan gagal menunjukkan wujud suatu keadaan luar biasa. Alasan yang diberi oleh defendan mengenai tuntutan balas mereka yang lebih besar daripada penghakiman yang diperolehi plaintif bukan sesuatu keadaan luar biasa. Jika saya terima saranan pihak defendan bahawa keadaan sedemikian adalah luar biasa maka sudah tentu mahkamah terpaksa memberi perintah penggantungan apabila terdapat tuntutan balas. Seperkara dengan itu atas prinsip menjadi ia sia-sia (nugatory) iaitu ratio decidendi kes *See Teow Guan* masih lagi tidak memihak kepada defendan. Tuntutan balas defendan tidak akan menjadi sia-sia dengan perlaksanaan penghakiman plaintif. Sayugia diingatkan tuntutan balas adalah suatu tuntutan yang berlainan. Walaupun perlaksanaan penghakiman plaintif dibenarkan, pihak defendan, jika berjaya masih boleh melaksanakan penghakiman atas tuntutan balas mereka tanpa terikat dengan penghakiman plaintif. Persoalan tuntutan balas yang lebih besar tidak berbangkit lagi. Hal keadaan yang saya katakan di atas bukan sesuatu yang luar biasa hingga menjadikan perlaksanaan penghakiman tidak sesuai, malahan penggantungan penghakiman akan lebih memprejudis kepada plaintif. Lebih-lebih lagi defendan amat lewat membuat permohonan penggantungan dan ia boleh dianggap sebagai suatu tektik menafikan hasil penghakiman yang diperolehi oleh plaintif sekian lama.

[24] Adalah tidak munasabah bagi plaintif menunggu pelupusan tuntutan balas defendan yang masih di peringkat mahkamah bicara (first instance). Jika diteliti liku-liku sejarah guaman ini saya pasti ia akan diheret sehingga ke peringkat mahkamah tertinggi. Persoalannya berapa lama plaintif terpaksa menunggu hasil guaman mereka. Atas prinsip imbangan keadilan (balance of justice) dengan jelas memihak kepada plaintif kerana ia adalah adil dan saksama untuk permohonan defendan ditolak berdasarkan fakta kes.

[25] Dalam kes *Permodalan Plantation Bhd v Rachuta Sdn Bhd* [1985] 1 MLJ 157 mempunyai fakta berbeza. Ia melibatkan tuntutan balas dan tuntutan silang (cross claim). Ia tidak seia dan sekata seperti hujahan peguam defendan 'where there is a counter claim the judgment might to be stayed'. Fakta kes bicara dengan jelas menunjukkan tidak terdapat sebarang keadaan luar biasa tetapi hanya keadaan biasa iaitu jumlah tuntutan balas yang melebihi jumlah penghakiman.

[26] Seperkara lagi ia berkisar kepada penghakiman berbentuk 'monetary' yang prinsip undang-undang sudah mantap menyatakan ia bukan suatu keadaan luar biasa yang menjadi tidak sesuai (inexpedient) dalam perlaksanaan penghakiman (sila lihat A 47 k 1(1) Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 ('KMT').

[27] Saya akan menyentuh hujahan pihak defendan mengenai pengeluaran notis s 218 Akta Syarikat 1965 oleh plaintif. Peguam defendan mendakwa jika penggantungan tidak diberi ia akan memprejudiskan defendan. Pada pendapat saya pengeluaran notis di bawah s 218 tersebut adalah hak plaintif setelah mendapat penghakiman. Ia bukan keadaan luar biasa. Lagipun pihak defendan bergantung kepada merit tuntutan balas mereka dan mempertikai perjanjian penyelesaian yang

menjadi asas penghakiman plaintif. Kesemua persoalan yang dibangkit bukan keadaan luar biasa. Defendan boleh mempertikaikan notis seksyen tersebut dalam forum yang berlainan. Defendan tidak perlu bimbang jika defendan dapat menunjukkan kecairan (solvent) yang menjadi pencentus pertikaian berasaskan s 218 berkenaan (sila lihat kes *Pontian United Theatre Sdn Bhd v Southern Finance Bhd (formerly known as United Merchant Finance Bhd)* [2006] 2 MLJ 602). Mahkamah penggulungan tidak mungkin akan memberi perintah penggulungan terhadap defendan.

[28] Akhir sekali saya ingin menarik perhatian bahawa defendan-defendan merayu ke atas keputusan saya yang peguam mereka sendiri akur ketika berhujah bahawa keputusan permohonan di lampiran 239 amat penting bagi pihak defendan kerana ia adalah muktamad. Walau bagaimanapun alasan-alasan selaras dengan keputusan Mahkamah Persekutuan yang saya beri di atas adalah teras keputusan yang saya buat pada 28 Februari 2007.

Tuntutan ditolak.

Reported by Sally Kee